

Er was eens...

Er was eens...

een sprookje dat geen sprookje was, of toch wel?

Astrid den Boer-Hasenbos

Auteur: Astrid den Boer-Hasenbos
Coverontwerp: Astrid den Boer-Hasenbos
Cover foto's: Ron van Vossen
Correctors: Henny Picauly
Sonja Kaldenbach Dhont
Jacqueline Noordam-Slump

ISBN: 9789402190649

© Astrid den Boer-Hasenbos

Lieve allemaal,

Het heeft heel lang geduurd voordat dit boek eindelijk geschreven kon worden. Doordat mijn lieve zus Birgitt plotseling kwam te overlijden, was ik de zjn van het schrijven helemaal kwijt. De pagina's die ik had geschreven, hadden opeens geen waarde meer. Het zal wel tot het nodige rouwproces behoord hebben. Het heeft bijna drie jaar geduurd voordat ik weer zin in het schrijven kreeg. Maar toen ging ik twijfelen of ik de feeling er nog wel voor had om een goed boek te schrijven. Een van mijn vriendinnen, Marian Hager van der Walt, heeft de pagina's gelezen die ik al had en haar feedback was grandioos! Zij maakte me zo enthousiast om verder te schrijven. Dus dank je wel Marian, dat je me zoveel energie gaf om mijn boek af te maken.

Verder ben ik ook heel blij met Sonja Kaldenbach Dbont en Henny Picauly, die alles ingezet hebben om mijn boek te corrigeren en Ron van Vossen heeft me weer een mooie foto voor de cover geschonken. Ook jullie hartelijke bedankt voor alles.

Ik vind het verbaal weer helemaal goed gelukt, al zeg ik het zelf. Ik hoop dat jullie dat ook vinden. Ik zou het leuk vinden als jullie het boek gelezen hebben jullie feedback op mijn Facebook pagina Astrid den Boer-Hasenbos, auteur van romans, zetten. Bij voorbaat dank.

Veel leesplezier en veel liefs,

Astrid den Boer-Hasenbos

P.s. Speciale dank aan Jacqueline Noordam-Slump. Zij heeft nadat mijn manuscript aangepast was voor een tweede druk nog een keer met een frisse blik naar het verhaal gekeken en de laatste correcties door gegeven. Hier was ik heel blij mee.

1.

Er was eens een adellijke familie, de familie Covington genaamd. Zij woonde in een groot kasteel ergens in het Hertogdom van Clare in Ierland. Het gezin bestond uit een vader, een moeder en twee kinderen. De vader was de Hertog van Farnsworth en bezat rondom het kasteel veel landerijen. Ze waren rijk en de kinderen kregen alles wat hun hartje begeerde en iedereen leefde lang en gelukkig...

Ja, dacht Caroline. Zo had het kunnen wezen, alleen op een dag was er een grote boze wolf het sprookje binnengestapt en had zijn scherpe tanden in hun gelukkige leventje gezet en alles opgeslokt.

Caroline beet op haar lip en slikte haar tranen weg. Ze keek opzij naar waar haar moeder zat. Het gezicht van haar moeder was bleek en haar ogen waren gericht op iets waar Caroline liever niet naar keek. Op die manier kon ze zich nog een beetje inbeelden dat het niet waar was.

Maar waar ze ook heen keek, overal zag ze mensen in het zwart gekleed die allemaal naar de kist keken, welke voorin de kerk stond.

O, wat haatte ze de man die hen dit aangedaan had. Dankzij hem zaten ze nu hier en moesten ze straks haar vaders lichaam, die in de kist lag, bijzetten in het familiegraf.

Ze keek weer om zich heen. Hoeveel van de mensen die de kerkdienst nu bijwoonden, waren naar de dienst gekomen uit belangstelling en eerbied voor de Hertog? En hoeveel waren er uit pure nieuwsgierigheid gekomen? Ze wist het niet. Maar de kerk zat in ieder geval bomvol.

Opeens was haar moeder opgestaan. Ze keek haar moeder vragend aan en zag toen pas de pastoor die haar kwam condoleren. De hele dienst was aan haar voorbijgegaan. Ze nam de condoleances zwigend in ontvangst. Daarna werden er talrijke handen geschud en medelevende woorden gefluisterd.

Caroline liet het allemaal langs haar heen gaan. Ze keek de mensen, die haar een hand schudde, emotioneel aan.

Als alle mensen weg waren, zouden ze de kist van haar vader naar de grafkelder volgen. Dat was in een grote ruimte onder de kerk en aan de familie Covington toegekend. Haar grootouders en

overgrootouders lagen daar ook, net als een broer van haar vader en een neefje.

Alleen de familie had een sleutel van deze ruimte en daardoor konden ze te allen tijde de grafruimte in. Enkel vandaag had de pastoor voor de dienst de ruimte geopend en zou hem aan het einde van de ceremonie ook weer afsluiten. De sleutel zou dan later bij het kasteel afgegeven worden.

Caroline zag er erg tegenop om de grafkelder van de familie in te gaan. Maar het was geen optie om haar moeder alleen te laten gaan.

Ze miste haar broer Christopher nu heel erg. Echt close was ze nooit met hem geweest, maar het zou toch fijn zijn geweest als hij er nu wel bij was geweest. Helaas kon hij onmogelijk komen. Hij zat nog voor vierentwintig jaar in de gevangenis vanwege het veroorzaken van een dodelijk ongeluk, waarbij twee mensen verongelukt waren en één zwaargewond. Haar broer zelf was slechts licht gewond geraakt en was na een paar dagen in het ziekenhuis gelegen te hebben alweer ontslagen. Dat was jaren geleden gebeurd en daarmee was alle narisheid begonnen.

Ze zuchtte diep.

Ruim zes jaar geleden, vlak voor Kerstmis, had haar broer de familie verteld dat hij niet thuis zou komen met Kerstmis, maar dat hij met vrienden zou gaan skiën in Frankrijk. Ze waren er pas achter gekomen dat hij daar helemaal niet naar toe was gegaan toen de politie aan de deur was gekomen om te vertellen dat Christopher onder invloed van drank en drugs een zwaar ongeluk veroorzaakt had en in Londen in het ziekenhuis lag.

Hij was veel te hard door het rode licht gereden en tegen een andere auto aangebotst. Zijn vriendin, die naast hem zat, was op slag dood geweest en in de andere auto was één van de twee inzittende ook op slag gedood, terwijl de ander zwaargewond naar het ziekenhuis was vervoerd. Ze hadden nooit meer iets gehoord over hoe het verder afgelopen was met de zwaargewonde, maar het ongeluk had een vervelend staartje gehad.

De vriendin bleek bij nader onderzoek getrouwd te zijn geweest en had een man en kinderen achtergelaten. Dit bericht had iedereen in de familie diep geschokt. Niemand was ervan op de hoogte geweest dat Christopher een vriendin had, laat staan dat het een getrouwde vrouw en moeder was geweest. Haar man had

smartengeld geëist, toen hij er achter kwam, dat zijn vrouw er met de zoon van een rijke Hertog vandoor was gegaan. De andere partij had echter alleen maar willen zien dat Christopher achter de tralies verdween. Dat had toentertijd de vertegenwoordiger van de familie laten weten.

De rechtbank had dat ingewilligd en had Christopher veroordeeld. Hun vader had een grote som geld betaald aan de advocaten die hen vertegenwoordigden en had geprobeerd, ondanks alles, zijn zoon uit de gevangenis te houden. Dat was echter niet gelukt. Ook niet toen ze in hoger beroep waren gegaan. De rechter had verteld dat hij, ook al was Christopher een zoon van een Hertog, oud en wijs genoeg was geweest om te weten wat hij had gedaan. Daarnaast was al meerdere keren zijn rijbewijs in beslag genomen, omdat hij onder invloed te hard gereden had. De rechter vond nu dat hij maar eens een voorbeeld moest stellen voor de rest van de jongeren. Arm of rijk, ze moesten gelijk gestraft worden, was de mening van de rechter geweest en daardoor had Christopher dertig jaar tegen zich horen eisen. Daar waren dus nu al weer zes jaar van om en tegen de tijd dat hij vrij kwam, zou Christopher halverwege de vijftig zijn.

Het bericht had in geuren en kleuren in de krant gestaan. Hun ouders waren geschokt dat hun zoon tegen hen gelogen had en ook nog eens, ondanks alle waarschuwingen, onder invloed van drank en drugs was geweest toen hij achter het stuur was gekropen. Toen ze hem daar mee confronteerden, had hij enkel zijn schouders opgehaald. Hun vader was door de laconieke houding van zijn zoon woedend op Christopher geworden en had gedreigd hem te onterven. Christopher had gelachen en gezegd dat hij dat toch niet zou doen. Hun vader had woest de gevangenis verlaten en had gelijk de daad bij het woord gevoegd en was naar een notaris gestapt om het te regelen.

Ondanks dat hun vader dat gedaan had, was hij kapot van verdriet geweest. De teleurstelling in zijn zoon was groot en hij had zich continue afgevraagd wat er fout was gegaan. Hij had de benadeelde familie, die smartengeld geëist had, het geëiste geld betaald en ging flink gebukt onder het feit dat zijn zoon zo'n schande over de familie had gebracht.

In het begin had hij samen met zijn vrouw hun zoon nog wel eens in de gevangenis opgezocht, maar de bezoeken waren altijd vroegtijdig geëindigd in ruzies. Christopher was woedend geweest

dat zijn vader hem had onterfd en dat had hij zijn vader duidelijk laten merken.

Op een gegeven moment was de Hertog dan ook niet meer meegegaan en waren het slechts Caroline en hun moeder die Christopher nog eens in de maand opzochten. Caroline was voor het grootste deel meegegaan, omdat ze haar moeder niet alleen had willen laten gaan maar zo gezellig was het nooit tijdens die bezoeken. Haar broer had van zijn zware straf niets geleerd en zat meestal tijdens die bezoeken als een verwend kind te klagen over hoe slecht hij behandeld werd. Hun moeder schoof hem dan meestal wat geld toe, zodat hij zich wat meer vrijheden kon verschaffen. Iets wat Caroline verkeerd vond, maar waar ze niets van zei. Haar broer had altijd zijn zin gekregen bij hun ouders.

Caroline had tijdens die bezoeken wel gezien hoe mensen over hen kletsten en had hun ogen in haar rug voelen prikken. Ze wist met zekerheid dat ze nagewezen werden.

Het was vreselijk en ondanks dat het nu zes jaar geleden was gebeurd, voelde ze die ogen ook vandaag weer in haar rug prikken en had ze wel uit de kerkbank op willen springen en willen roepen: 'Zien jullie niet wat jullie gedaan hebben? Door dat geklets van jullie is mijn vader dood!'

Ze hield zich echter in, omdat ze heel goed beseftte dat haar opvliegende karakter tijdens de rouwdienst van haar vader ongepast zou zijn en alleen maar nog meer geklets op zou leveren.

Haar vader had beslist niet tegen het geklets, het geroddel en het nawijzen gekund. Als hij soms nog wel eens in het openbaar had moeten verschijnen, stond het schaamrood hem op de kaken. Dat had dus tot gevolg gehad dat hij zich steeds vaker in zijn studeerkamer had teruggetrokken, was gaan drinken en daardoor verkeerde beslissingen nam voor zijn bedrijf, waardoor het bedrijf slechter was gaan draaien en uiteindelijk failliet was verklaard.

Caroline had als twintigjarige geprobeerd op kantoor het roer om te gooien, maar het had niet mogen baten. Wie luisterde nu naar een twintigjarige, die haar nieuwe plannen tot uitvoer had willen brengen? Het feit dat ze een vrouw was geweest, had ook niet echt geholpen. Het was trouwens toch al te laat geweest toen ze het ontdekt had. Het bedrijf was al te diep gezonken en binnen een jaar was het goedlopende bedrijf van haar vader ten onder gegaan.

Caroline had de indruk gekregen dat er meer achter zat. Ze had de boeken uitgeplozen om te zien of er soms een geheime boekhouding geweest was. Ze had echter niets kunnen vinden en was tot de conclusie gekomen dat het allemaal inschattingfouten van haar vader geweest waren. Zij had er niets meer aan kunnen veranderen.

Ze kon het nog steeds niet verkroppen dat een bedrijf, dat jarenlang winst gedraaid had, binnen een jaar over de kop was gegaan. Kort nadat het bedrijf failliet verklaard was, was Caroline ter ore gekomen dat een miljonair het bedrijf van haar vader had overgenomen. Hij had ervoor gezorgd dat het bedrijf binnen een paar maanden tijd weer winstgevend was geweest.

Ze had vol ongeloof naar het bericht staan kijken. Het leek wel of die miljonair met een toverstafje gezwaaid had. In het bericht stond vermeld dat de man alom bekend stond dat hij al eerder bedrijven financieel geholpen had, maar hij had nog nooit een bedrijf failliet laten verklaren, zoals hij bij het bedrijf van haar vader gedaan had. Hij had ook nog nooit de directeur van zijn “troon” verstoten om naderhand er zelf op plaats te nemen. Hij was direct drastisch geld in het bedrijf gaan pompen, zodat ze grotere klussen aan hadden kunnen nemen. Hij had de juiste wegen ingeslagen en binnen niet al te lange tijd was het bedrijf weer winstgevend geworden.

Ze was zich dus ook af gaan vragen waarom hij hen niet geholpen had, zoals hij dat bij de andere bedrijven gedaan had. Als hij een bedrijf weer binnen een paar maanden tijd winstgevend kon maken, had hij haar vader best kunnen helpen om het bedrijf te behouden. Haar vader had zich met zijn hulp wellicht beter gevoeld. Het had er echter op geleken dat die miljonair dat niet gewild had. Dat had Caroline zo opstandig gemaakt dat ze in een wilde bui de stoute schoenen aangetrokken had en naar het voormalige bedrijf van haar vader was gegaan. Ze had verhaal willen halen.

Eenmaal in het gebouw, waar het voormalige bedrijf van haar vader was gevestigd, had ze de lift naar de tiende verdieping genomen. Daar had het kantoor van de directeur zich bevonden. Ze was met haar blik strak vooruit naar de kamer van de secretaresse gelopen. Ze had de nieuwsgierige en misschien wel hatelijke blikken van de voormalige werknemers van haar vader niet willen zien. Ze wist maar al te goed dat heel wat werknemers niet

blij waren geweest met het faillissement en hadden haar vader daar de schuld van gegeven. Wat in principe ook het geval geweest was. Haar vader had er tenslotte voor gezorgd dat ze maandenlang in grote onzekerheid hadden geleefd uit angst dat hun salaris niet uitbetaald werd en later was er de angst geweest over wat de toekomst hen zou brengen. Caroline had het vermoeden dat ze de miljonair erg dankbaar waren geweest en dat ze dankzij hem hun toekomst weer positief tegemoet konden zien. Alle banen waren behouden.

In het kantoor van de secretaresse had ze gevraagd of ze de directeur te spreken kon krijgen. Caroline had gehoord dat de miljonair nog steeds leiding gaf over het bedrijf. De vrouw achter het bureau had ze herkend als een van de vroegere werknemers. Ze had toen nog gewoon een administratief baantje gehad. Ze was flink opgeklommen, had ze wrevelig gedacht en had zich afgevraagd waar de vorige secretaresse was gebleven. Die was een stuk aardiger geweest. De vrouw voor haar had haar vol minachting aangekeken en stevast geweigerd om haar aan te kondigen bij de directeur, omdat ze geen afspraak had. Hoe Caroline ook gearchumenteed had dat het slechts een kort gesprek zou zijn, bleef ze weigeren.

Caroline was boos geworden. Wat dacht die vrouw wel! Caroline was gaan eisen dat ze de directeur te spreken moest krijgen, omdat het echt belangrijk was. De secretaresse had haar duidelijk gemaakt dat, als het echt zo belangrijk was, ze maar een afspraak moest maken en op haar beurt moest wachten, totdat de directeur tijd had, wat hij nu echt niet had en waarschijnlijk voor haar ook nooit zou hebben. Dat was een schop tegen het zere been geweest.

Caroline was haar stem gaan verheffen om meer druk uit te oefenen, maar de secretaresse had hetzelfde gedaan. Zij was gaan dreigen de beveiliging te bellen als Caroline nu niet snel het kantoor zou verlaten.

Opeens was er een jonge man de directiekamer uitgekomen. Hij kon volgens haar beslist niet veel ouder zijn dan begin dertig. Hij had donkerbruin haar, dat net tot op zijn schouders hing. Hij had een kuiltje in zijn kin en met zijn donkerbruine ogen had hij haar met een donkere blik aangekeken. Hij was casual gekleed; een spijkerbroek en een wit overhemd met daarover een roodbruin

leren jasje dat open hing. Hij was een kop groter dan zij, ondanks dat zij op schoenen met hoge hakken had gestaan.

Hij was langzaam naar haar toegelopen en ze kon zich nog precies herinneren wat hij tegen haar gezegd had. ‘Zo, dus jij wilt de directeur spreken!’ Het had nogal neerbuigend geklonken. Alsof hij het tegen een klein kind had in plaats van tegen een vrouw van begin twintig, die ze toen was. Hij had haar met opgetrokken wenkbrauwen onderzoekend opgenomen.

Zijn armen had hij voor zijn borst gevouwen en leunde nonchalant met een heup tegen het bureau van de secretaresse.

‘Ja, en dat ben jij duidelijk niet!’ had ze vol bravoure gezegd. Ze had op dezelfde manier teruggekeken als hij had gedaan. Ze wilde duidelijk maken dat ze geen genoeg nam met de behandeling die ze nu kreeg. Dat benadrukte ze nog eens extra door ook haar armen voor haar borst te vouwen.

De secretaresse had naar adem gehapt, maar de man had enkel zijn hand naar haar opgestoken om haar te sussen.

Caroline was zo kwaad geweest dat ze er niet echt aandacht aan had besteed.

De jonge man had haar bij de arm gepakt. ‘Laten we het gesprek eventjes ergens anders voortzetten,’ had hij gezegd. Zijn blik was nog donkerder geworden toen hij dat zei.

Ze had zich echter losgetrokken. ‘Ik ga *echt* geen gesprek met het “*sloofje van de baas*” aan!’ was haar weerwoord geweest, terwijl ze haar neus opgetrokken had.

‘In dat geval zal ik je moeten laten verwijderen,’ had de man toen koel geantwoord.

‘Je doet maar! Dat durf je toch niet! Weet je dan niet dat ik de dochter van de vorige baas ben?’ Ze had dat uitdagend op een hooghartig toontje gezegd.

‘Dat weet ik heel toevallig wel. Maar dat kan me geen zier schelen! Ik wist alleen niet dat je net zo’n vurig temperament als je haarkleur had,’ was zijn kalme antwoord geweest, terwijl zijn ogen naar haar vuurrode haar waren gegleden.

Iets in zijn houding had haar alleen nog maar opstandiger gemaakt.

‘En *ik* wist niet dat de directeur zo laf was dat hij zijn “*sloofje*” er op afstuurt om problemen op te lossen! Ik wil *hem* spreken en niet zijn “*sloofje*”!’ had ze hem min of meer bevolen. Het woord “*sloofje*” had ze neerbuigend uitgesproken.

‘Je kunt dit rustig met mij afhandelen anders word je verwijderd!’ had hij toen geantwoord zonder zich te storen aan haar bevelen.

Die rustige toon had haar alleen nog maar kwader gemaakt en ze was dan ook midden in de gang gaan zitten uit protest tegen de manier waarop hij haar behandelde. Ze had haar armen weer voor haar borst gevouwen en hem op een manier aangekeken dat hem duidelijk had moeten maken dat ze niet met zich liet sullen.

Nog geen minuut later was ze door twee grote beveiligingsbeambten opgetild en naar buiten gesleurd en was de deur achter haar dichtgeklapt. De mannen hadden nog net kunnen dreigen dat ze, als ze nog één keer een voet in het gebouw zou zetten, door de politie opgepakt zou worden. Ze had de gnuivende gezichten van de ex-werknemers van haar vader wel gezien toen ze naar buiten gesleurd werd. Dat had haar doen realiseren dat ze zich koest moest houden, wilde ze de schande van de familie niet nog groter maken.

Helaas had haar vader het verlies van het bedrijf niet kunnen verkroppen en het drinken was alleen maar erger geworden. Hij was toen helemaal zijn studeerkamer niet meer uit gekomen.

Haar moeder had met lede ogen toegekeken. Ze wist niet meer hoe ze uit die neergaande spiraal moesten komen. Ze had haar man voorgesteld eens met een psycholoog te gaan praten, maar dat had hij stevast geweigerd. Hij had gebruld dat hij niet gek was.

Daarna had ze hem geprobeerd uit zijn studeerkamer te krijgen om met hen gezamenlijk de maaltijden te gebruiken, maar ook dat weigerde hij stevast. Haar moeder had uiteindelijk zijn bord met eten maar naar de studeerkamer gebracht. Alleen hielp dat ook niet al te veel. De bijna niet aangeraakte maaltijden vulden eerder de vuilnisbak dan zijn maag.

Aangezien er geen inkomsten meer binnenkwamen, slonk het familiekapitaal drastisch. Caroline en haar moeder vertelden dit aan haar vader maar hij reageerde slechts met een schouderophalen en zonk weer weg in een depressie.

Caroline was samen met haar moeder rond de tafel gaan zitten en ze hadden de boeken bekeken. Het zag er naar uit dat ze personeel zouden moeten gaan ontslaan. De enige oplossing, die ze hadden kunnen bedenken, was het gedeeltelijk openstellen van het kasteel.

Toen haar vader, dat ter ore was gekomen, was hij daar fel gekant tegen geweest. Hij had tegen zijn vrouw en dochter gebulderd dat het gewone volk niet hoefde te weten wat voor een soort lakens hij op zijn bed had liggen en met welke vork hij at. Dus verbood hij het om het kasteel voor toeristen open te stellen.

Dat bleef hij stug volhouden ook al kwam de bodem van de put aardig in zicht.

Haar moeder was begonnen met waardevolle spullen, die in het kasteel hingen en stonden, te verkopen en ze had het overbodige personeel ondertussen al ontslagen.

De kamers, die niet meer gebruikt werden, werden afgesloten zodat er nog maar een klein gedeelte van het kasteel bewoond werd en verwarmd hoefde te worden. Dat alles om zoveel mogelijk de kosten te drukken.

Ze hadden ook al de auto's van het wagenpark verkocht. De vijf Jaguars, drie Pories, twee Daimlers en twee Mercedeses waren behoorlijk snel van eigenaar gewisseld. Ze hadden in goede staat verkeerd en er stonden maar weinig kilometers op de tellers. Dat was een doorn in het oog van haar vader geweest, want het verzamelen van dure auto's was zijn grootste hobby, maar ze hadden tot hem door kunnen dringen en uiteindelijk had hij toestemming gegeven de auto's te verkopen. De opbrengst van de auto's had ervoor gezorgd dat ze het een tijdje uit hadden kunnen zingen. Ze hadden van de opbrengst een kleiner goedkoper autootje teruggekocht, zodat ze toch nog hun boodschappen in het naburige dorp konden gaan halen.

Caroline wist niet meer hoe het verder zou moeten. Er was nog maar weinig van waarde over. Waarschijnlijk konden ze hun familiejuwelen, bontjassen, de merkkleding, Gucci schoenen en Prada tassen nog wel verkopen. Maar dat zou niet zo heel veel opbrengen, vermoedde ze.

Caroline werd opgeschikt uit haar gedachten toen ze een hand op haar arm voelde. Ze knipperde met haar ogen en keek opzij. Ze zag de pastoor bij haar staan. Toen ze om zich heen keek, bleek dat ze alweer uit de graftombe waren en de familie en naaste vrienden bezig waren te vertrekken. Haar moeder zat op een kerkbank te praten met haar zus, tante Margareth. De bijzetting van de kist in de tombe was totaal aan Caroline voorbij gegaan. Even voelde ze een soort van opluchting. Ze had er zo tegenop gezien om daar

bewust naar binnen te gaan. Ze was ergens blij dat ze zo diep in gedachten geweest was, hoewel die gedachten ook niet al te vrolijk waren geweest.

‘De dienst was mooi. Dank u wel,’ zei ze zachtjes tegen de pastoor. Ze glimlachte beleefd naar hem en was opgelucht dat hij niets over de dienst zelf vroeg, want ze had geen idee waar hij het over gehad had.

‘Dank u wel, Lady Caroline. Ik wilde u er alleen even op wijzen dat er een mijnheer is die u wilt spreken.’ De pastoor wees naar een man van midden veertig die een stukje verderop stond.

Caroline bekeek de man. Het was niet echt een bekende van hen. Ze had hem ook nog nooit in het dorp gezien. Ze vroeg zich af wie hij was.

‘Dank u wel,’ zei ze nog een keer tegen de pastoor en liep toen naar de onbekende man toe.

‘U wilde mij spreken?’ vroeg ze vriendelijk. De man glimlachte naar haar. ‘Ja. Gecondoleerd met het verlies van uw vader,’ zei de man beleefd.

‘Dank u.’

‘Mijn naam is Wellington, van notariskantoor Wellington en zonen. Ik ben een van de “en zonen”. Ik wilde graag een afspraak met u en uw moeder maken. Als het kan zo gauw mogelijk. Uw vader heeft een aantal jaren terug een testament laten maken en dat wilde ik met u beiden bespreken. Aangezien uw moeder druk in gesprek is, richt ik me tot u.’

Caroline wierp even een blik op haar moeder die nog steeds in gesprek was met haar tante. Ze glimlachte weer vriendelijk naar de man. ‘Denkt u dat u morgen tijd voor ons vrij kunt maken?’

‘Dat zal wel lukken. Schikt het u om drie uur?’ De notaris gaf haar een visitekaartje. Caroline keek er even naar en knikte toen.

‘Prima. Tot drie uur dan.’ Ze gaf de notaris een hand en liep toen naar haar moeder en tante toe.

Ze vertelde haar moeder over de afspraak en vroeg toen of ze naar huis konden gaan. Daar stemde haar moeder mee in. De begrafenisplechtigheid had hen beiden uitgeput. Ieder op hun eigen manier.

2.

De volgende dag stonden Caroline en haar moeder klokslag drie uur op de stoep van het notariskantoor. De man, die op de begrafenisplechtigheid Caroline aangesproken had, deed zelf open.

Hij glimlachte naar de beide vrouwen en deed een stap opzij om ze binnen te laten. Hij ging ze voor naar zijn kantoor en vroeg hen plaats te nemen.

Daarna bood hij ze wat te drinken aan en gaf hen thee uit de thermoskan, die al klaarstond, toen ze er beiden om vroegen.

Hij nam tegenover hen plaats aan zijn grote bureau en opende de envelop waarin het testament van de Hertog zat.

Hij keek beide vrouwen serieus aan en schraapte toen zijn keel.

‘Nog gecondoleerd met uw man en vader. Altijd een vreselijk verlies zoiets,’ zei hij beleefd en glimlachte meelevend naar de vrouwen tegenover hem.

Caroline’s moeder knikte even naar de man en veegde een traan weg. Caroline kneep bemoedigend in haar moeders hand.

‘Dank u wel,’ zei de Hertogin. ‘Wat wilde u ons vertellen?’ vroeg ze toen.

‘Ik ben blij dat jullie zo gauw konden komen, dan kunnen we dit snel afhandelen. Wilt u eerst het goede nieuws horen of het slechte nieuws?’ vroeg de notaris hen toen.

Caroline en haar moeder keken elkaar aan. ‘Wat is het slechte nieuws?’ vroeg Caroline hem toen.

De notaris keek even van de een naar de ander. ‘Het slechte nieuws is dat jullie zoveel schulden hebben dat er niets te erven valt. Zelfs de opbrengst van de verkoop van de landerijen kan het banksaldo niet meer recht trekken.’

‘Dat wisten we al. We gaan het kasteel dan ook voor het publiek openstellen, Op die manier kunnen we weer wat geld verdienen,’ zei de Hertogin.

De notaris keek naar Caroline’s moeder. ‘Het kasteel ziet er nogal vervallen uit. Waarmee denkt u het tot een publiekstrekker te kunnen maken?’

Caroline en haar moeder keken elkaar weer aan.

‘Daar hebben we nog niet over nagedacht. Het overlijden van mijn man kwam nogal plotseling. Hij was degene die de openstelling tegen hield.’

‘We verzinnen er wel iets op!’ zei Caroline beslist.

‘Denkt u dat het mogelijk is om dat binnen een paar maanden te kunnen bewerkstelligen?’ vroeg de notaris toen.

‘Waarom binnen dat tijdsbestek?’ vroeg de Hertogin nu.

‘Ik ben bang dat uw man, toen zijn bedrijf verkocht werd, zo diep in de schulden zat, dat hij ook al een gedeelte van de rechten van het kasteel verkocht heeft aan degene die zijn bedrijf kocht. Als u niet binnen de gestelde termijn kan zorgen dat u genoeg geld heeft om die rechten terug te kopen, mag degene die het bedrijf van uw man overgenomen heeft, ook de rest van het kasteel kopen.’

Caroline sprong op. ‘Daar wisten wij helemaal niets van af! Wat een rare afspraak! Dat kan toch zo maar niet? Hoeveel geld moeten we bij elkaar krijgen om die rechten terug te kopen?’

De notaris noemde een bedrag.

Caroline viel terug op haar stoel. Ze voelde zich koud worden en keek de notaris vol ontsteltenis aan. Haar moeder keek verschrikt naar haar, zag ze toen ze opzij blikte. Het gezicht van haar moeder was bleek geworden. Ze bedacht dat zijzelf er waarschijnlijk ook zo uitzag.

‘Wat is dan in hemelsnaam het goede nieuws?’

Ze kon zich niet voorstellen dat er nog iets goeds te melden viel na dit bericht.

‘Van het bedrag, wat de rest van het kasteel opbrengt, wordt alvast een aantal schuldeisers betaald. Dat zal de last in ieder geval een stuk verlichten. Daarnaast mag u gratis in de opzichterswoning wonen en als u wilt mag u in het kasteel komen werken. Dat vindt de andere eigenaar niet erg.’

Caroline ontplofte zowat. ‘Dat vindt de andere eigenaar niet erg? Wat denkt hij wel! En dan moeten wij nog *dankebaar* zijn dat hij een gedeelte van de schulden met de opbrengst van het kasteel betaald? Hij had ons beter kunnen helpen met het te behouden! Dat contract hebben wij niet opgesteld. Ik ga in hoger beroep! Er moet een herziening komen! Hier wisten we niets van! Hoe kunnen we nu binnen een paar maanden tijd van het kasteel iets winstgevents maken, terwijl het aan alle kanten opgeknapt en weer volledig gemeubileerd moet worden? We hebben dan nog lang niet genoeg geld bij elkaar kunnen krijgen om ook nog eens de rechten van het kasteel terug te kunnen kopen! Dat kan niet in een paar maanden gerealiseerd worden! Dat is onmogelijk!’

‘De andere eigenaar kan het wel in enkele maanden tijd renoveren *en* winstgevend maken. Ik ben bang dat u hier niet tegen in beroep kunt gaan. Uw vader was bij zijn volle verstand toen hij een gedeelte van de rechten van het kasteel verkocht en dat contract afsloot. Waarschijnlijk dacht hij dat het niet zo ver zou komen, maar dat is helaas wel gebeurd. Het spijt me.’

Caroline’s hoofd tolde. Dit kon toch zo maar niet! Dit mocht niet! Het kasteel was al eeuwen in de familie en nu raakten ze het kwijt!

Ze zag echt geen mogelijkheid om binnen die paar maanden een verwaarloosd kasteel winstgevend te krijgen, laat staan het terug te kunnen kopen.

Ze keek weer naar haar moeder. Zij staarde verslagen voor zich uit. ‘Kom, mama. We gaan kijken of we er nog iets aan kunnen doen. Er *moet* gewoon nog iets aan te doen zijn,’ zei Caroline bemoedigend. Ze wist echter niet tegen wie ze dat zei; tegen haar moeder of tegen zichzelf.

Ze trok haar moeder uit haar stoel omhoog, bedankte de notaris beleefd en verliet samen met haar moeder het kantoor.

Eenmaal thuis maakte Caroline eerst een kop thee voor haar moeder en zichzelf. De huishoudster en de kokkin waren ondertussen ook ontslagen en de meisjes, die de kamers schoonmaakten, waren al naar huis. Zij werkten nog maar een paar uurtjes in de week. Op deze manier konden ze nog wat meer bezuinigen en hadden ze toch nog wat hulp om het kasteel schoon te houden.

Ze gingen aan de keukentafel bij het fornuis zitten. Daar was het warm. Ze dronken zwijgend hun thee. Ieder in hun eigen gedachten opgaand.

Plotseling zette Caroline’s moeder haar kopje neer. ‘Ik heb zitten denken. Waarom moeten wij ons een slag in de rondte werken om het kasteel te behouden? Alles is oud en gammel.

Tante Margareth heeft me gisteren gevraagd of we bij haar wilden komen wonen. Haar huis is groot zat. Het heeft centrale verwarming in alle kamers en direct warm stromend water als je de kranen opendraait. We zullen het nooit meer koud hebben en we kunnen dan wel verder zien. Wat denk je ervan?’ vroeg haar moeder.

'Ik denk dat ik het aanbod aanneem om in de opzichterswoning te trekken. Wat ik verder ga doen weet ik nog niet. Ik zie het niet zo zitten om een baan in het kasteel aan te nemen. Maar het wordt in ieder geval hoog tijd om op eigen benen te gaan staan. Ik ben immers al zesentwintig. Tijd om zelfstandig te worden. Maar als u graag bij tante Margareth wilt gaan wonen, moet u dat vooral doen. Fijn dat ze dat aanbood. Ze is, net als u, weduwe en het is fijn dat jullie elkaar gezelschap kunnen houden, maar ik blijf hier,' besloot Caroline. Wat ze niet aan haar moeder wilde toegeven was dat ze haar geliefde kasteel eigenlijk liever niet wilde verlaten.

Ze had hier zoveel jeugdherinneringen liggen. Samen met haar broer had ze de geheime gangen diverse keren gebruikt om stiekem het kasteel te verlaten toen ze wat ouder waren en huisarrest hadden. Met vrienden had ze er verstoppertje gespeeld toen ze nog klein was. Er waren daar zoveel hoeken en nissen waar je je kon verstoppen. Het was altijd dolle pret geweest om iedereen te vinden.

In de grote ridderzaal had ze zo vaak feesten en partijen bijgewoond, eerst alleen van haar ouders en later ook van zichzelf en haar broer. Het was haar droom geweest om er ooit nog eens in te trouwen, maar die droom leek nu voorbij te zijn. Het kasteel zou binnenkort niet meer van hen zijn en daarnaast hadden alle vriendjes, die ze tot op heden had gehad, het toch op een of andere manier moeilijk gevonden om met een dochter van een Hertog te daten.

Wat eigenlijk wel vreemd was, omdat haar broer aan de lopende band vriendinnen had gehad. Kwam dat soms omdat hij de erfgenaam van de titel en het kasteel was geweest? Of kwam dat omdat hij net als zijn vader rijkelijk met geld gestrooid had en zij niet?

Christopher had zijn erfenis verspeeld en kon ook geen aanspraak meer maken op de titel van Hertog. De titel van Hertogin zou haar nu toekomen, zodra haar moeder kwam te overlijden. Het deed haar weinig dat ze een titel zou erven. Het deed haar veel meer dat ze het kasteel kwijt zou raken. Wat had je nu aan een titel als je geen geld en geen vorstelijk huis had om die status te benadrukken. Ze zou nu moeten gaan werken om in haar levensonderhoud te voorzien. Haar toelage, die ze maandelijks had gekregen, was stopgezet. Ze had nooit echt ergens specifiek voor gestudeerd, omdat het nooit echt nodig leek te zijn. Ze had wel

verschillende diploma's, maar die hadden niet echt veel waarde. Er zat waarschijnlijk niet veel anders op dan toch in het kasteel te gaan werken, maar daar wilde ze nu nog even niet aan denken.

Ze zuchtte diep.

Ze had een paar goede vrienden die haar, ongeacht wat haar broer gedaan had, niet in de steek gelaten hadden. Daar was ze heel blij om. Haar beste vriend was Alan. Ze kende hem al vanaf de kleuterschool. Hij was op haar afgestapt toen ze er verloren bij had gestaan op het schoolplein, terwijl ze verlegen had toe staan kijken hoe de kinderen zich verzamelden. Hij had net zulk vuurrood haar als zij en zat net zoals zij onder de sproeten. Alle twee hadden ze groene ogen en op de een of andere manier hadden ze zich verbonden met elkaar gevoeld. Hij leek meer op haar dan haar broer eigenlijk deed. Christopher had zwart haar, zijn ogen waren bruin en hij had geen enkele sproet op zijn gezicht.

Alan had naar haar gelachen en haar begroet. Ze zou nooit vergeten wat hij tegen haar had gezegd: 'Wat heb jij mooie krullen?' Ze had breeduit geglimlacht. Voor het eerst had iemand niets over haar vurige haarkleur gezegd. Haar ogen waren naar zijn haar gegleden. Hij had stekeltjes gehad. 'Ik vind jouw kapsel stoer!' had ze geantwoord. Dat had hij met een glimlach beantwoord. Hij had een arm om haar schouders geslagen en was samen met haar de school binnengestapt.

Hij had haar naar haar klas gebracht en was naast haar gaan zitten. Vanaf die dag was hij haar beste vriend geweest en was hij degene die het altijd voor haar opnam. Ook toen haar broer in de gevangenis belandde en het steeds slechter ging met het bedrijf van de familie, nam hij het voor haar op. Als er weer eens reporters rondom de ingang van het kasteel hingen, waarschuwde hij haar en smokkelde haar het kasteel in of uit via een van de onderaardse geheime gangen. Aangezien hij al zo lang met haar omging, was hij van veel vluchtwegen op de hoogte.

Familie en vrienden hadden vaak gezegd dat ze ooit nog eens als een getrouwd stel zouden eindigen, maar daar hadden ze beiden altijd hard om gelachen. Ze waren alleen maar hele goede vrienden en verder niets.

3.

De dagen na de begrafenis pakten haar moeder en zij alle dingen in die ze wilden behouden. De meest waardevolle spullen werden verkocht. Dit deden ze om toch nog wat geld in handen te hebben om in hun levensonderhoud te kunnen voorzien.

Binnen een maand was Caroline verhuisd naar de opzichterswoning aan de rand van het landgoed en was haar moeder vertrokken naar het huis van haar zus Margareth.

De familie had de opzichterswoning jarenlang gemeubileerd verhuurd, wat dus nu wel goed uitkwam. De meubelstukken waren afgedankte familie-eigendommen geweest.

De laatste bewoners waren een aantal maanden geleden vertrokken nadat hun de huur was opgezegd. Dat was gebeurd toen haar vader nog leefde. Ze hadden geklaagd over het slechte onderhoud en hadden op een gegeven moment de huur niet meer betaald. Haar vader had nooit de moeite genomen om uit zijn kamer te komen om de klachten serieus te bekijken en had er dus ook nooit wat aangedaan. Hij had ze doodleuk uit hun huis gezet.

Caroline stapte de woning binnen. Ze stond gelijk in de huiskamer en keek rond. De opzichterswoning was niet al te groot. Alles was oud en krakkemikkig. De scharnieren van de deur piepten, de vloer kraakte bij elke stap die ze deed, maar ze had in ieder geval een dak boven haar hoofd. De meubelstukken waren bedekt met lakens.

Ze zette de doos, die ze in haar handen had gehad, op de vloer neer en trok een van de lakens weg. Er kwam een bank tevoorschijn, terwijl het laken een hoop stof verspreidde. Caroline hoestte en nieste omdat er stof in haar luchtwegen kwam.

Ze had er spijt van dat ze niet eerder naar de opzichterswoning gegaan was om eerst te kijken hoe het eruitzag. Ze zou dus nog een hoop schoon moeten maken, bedacht ze zuchtend.

De volgende lakens verwijderde ze wat voorzichtig.

Ze keek naar de meubels die er onder vandaan kwamen. Er stond niet veel, maar wat er stond was van goede kwaliteit, ouderwets dat wel, maar het kon er mee door. Er stond een vitrinekast met serviesgoed, een tv meubel met een simpele tv, een tweezits bank en een fauteuil die bij een houtkachel stond, een laag hoektafeltje en een kleine eettafel met vier stoelen. Er hingen wat

goedkope schilderijen, twee schemerlampen en een grote klok met een slinger aan de muur. Boven de eethoek hing een hanglamp, het enige grote licht in de kamer. De vloerkleden, die hier en daar de houten vloer bedekten, waren versleten, het behang vergeeld en op het plafond zaten wat lekkageplekken.

Ze liep onder een toog door naar de keuken die aan de kamer grensde. Het was er klein en rook er muf. Het aanrecht was klein, er stond een koelkast naast het aanrecht. Tegenover het aanrecht stond een tafeltje met een fornuis en naast het fornuis stond een simpele wasmachine. Boven het aanrecht hingen wat keukenkastjes om voorraad in te stoppen. Ze opende het raam van de keuken om frisse lucht binnen te laten en liep weer terug naar de huiskamer.

Aan de andere kant van de huiskamer zat een deur naar de slaapkamer. Een niet al te grote kamer met een tweepersoonsbed, twee nachtkastjes en een kledingkast. Ze zette hier ook het raam open.

Aan de slaapkamer grensde een badkamer met een douchecabine, een wastafel en een toilet. Alles netjes maar eenvoudig. Er was nog een kleiner kamertje waar een eenpersoonsbed in zou kunnen, maar dat stond vol met dozen. Het zou een behoorlijke klus worden om dat uit te zoeken. Maar dat zou ze voor later bewaren. Die prioriteit was nu eerst het bewoonbaar maken van het huisje.

Ze liep weer naar de huiskamer terug en keek door het raam naar buiten, nadat ze dat ook open had gezet. Ze had behoefte aan een heleboel frisse lucht.

Het uitzicht was op haar geliefde kasteel.

Er brandde licht door het gehele gebouw en er stonden een paar bestelbusjes voor de deur. Op die busjes stonden namen van klusbedrijven uit het dorp.

‘Hij laat er duidelijk geen gras over groeien!’ mompelde ze. Ze probeerde de pijnlijke steek in haar hart te negeren.

Dat iemand “haar” kasteel ging verbouwen voelde aan als verraad. Zo slecht was het kasteel toch niet? Het was een stuk beter onderhouden dan de opzichterswoning, bedacht ze spijtig.

Ze draaide zich om en liep naar buiten om haar autootje uit te laden. Toen alles binnenstond, pakte ze haar telefoon en belde haar vriend Alan.

‘Ik wilde even laten weten dat ik mijn spullen naar de opzichterswoning gebracht heb. Als jij straks klaar bent met wat je aan het doen bent, kom je dan hierheen? Ik zal voor je koken als jij

voor mij het hout hakt voor de houtkachel,' zei ze met een grijns, terwijl ze het antwoordapparaat insprak.

Ze legde haar mobiele telefoon neer op de tafel en liep naar de keuken met een tas vol schoonmaakmiddelen.

Ze liet de gootsteen vollopen nadat ze de stop in het afvoerputje gestopt had en spoot allesreiniger in het water. Daarna dook ze de tas in om wat sopdoeken te zoeken.

Toen ze de doeken eindelijk gevonden had, draaide ze zich om en zag ze dat de gootsteen overstroomde. Er was al water met sop op de grond terechtgekomen. Ze slaakte een kreet van schrik en rende naar de gootsteen om de kraan dicht te draaien. De kraan had kennelijk harder gelopen dan ze had verwacht. Caroline gleed uit over het sop op de vloer. De achterkant van haar broek was compleet doorweekt.

Aangezien ze alles goed schoon had willen maken, had ze veel allesreiniger in het water gespoten, maar bij nader inzien had ze geen idee hoeveel je eigenlijk moest gebruiken op hoeveel water om een behoorlijk sop te krijgen. En nu vlogen de zeepvlokken dus alle kanten op. Ze keek er even machteloos naar. Nu had ze nog meer om schoon te maken.

Caroline vloekte binnensmonds en krabbelde op. Ze draaide de kraan dicht en trok de stop uit de afvoer maar het water liep niet weg. Kennelijk zat zowel de afvoer als het overloopputje verstopt. Ze keek in het gootsteenkastje om te zien of er iets van ontstoppingsmiddel of een ontstopper in stond. Dat was niet het geval.

Ze wilde net Alan weer bellen om te vragen of hij ontstoppingsmiddel wilde halen toen er geklopt werd. Ze draaide zich om en zuchtte van opluchting. Alan zou wel weten hoe ze de afvoer konden ontstoppen.

Doordat ze haastig naar de deur liep, keek ze niet uit waar ze liep en gleed voor de tweede keer uit. Dit keer viel ze languit voorover op de vloer.

Ze vloekte nu hardop. Ze vervloekte het feit dat ze haar geliefde kasteel had moeten verlaten, het feit dat ze nu weer uitgeleden was en daardoor nog natter geworden was, het feit dat ze alleen voor een enorme schoonmaakklus stond, het feit dat ze niet de juiste middelen had om het probleem, waar ze nu voor stond, op te lossen en het feit dat er iemand nu voor de tweede keer al op de

deur stond te kloppen en zij de deur op slot gedaan had, zodat diegene zichzelf niet binnen kon laten.

Er werd nog een keer geklopt. Nu wat indringender.

Caroline keek kwaad naar de deur. 'Jaaaa! Ik kom!' riep ze tegen de deur, terwijl ze naar de deur glibberde.

'Gaaf het daar?' hoorde ze door de deur heen roepen.

Dit was dus duidelijk niet de stem van Alan.

Bij de deur gekomen haalde ze hem van het slot en opende deze.

Er stond een man voor de deur die ze liever nooit meer tegen had willen komen. Ze herkende hem meteen, ook al was zijn uiterlijk veranderd: *'Het sloofje van de baas'*!

Hij was, net als zij natuurlijk, ouder geworden en zijn haar was nu netjes geknipt. Hij had inmiddels een keurig verzorgd baardje, zijn kleding was niet echt casual meer, maar een designer kostuum.

Alleen die indringende blik was er nog steeds.

Jaren geleden had hij haar dringend verzocht het kantoorpand te verlaten en toen ze dat had geweigerd, had hij haar door de bewakers het pand uit laten zetten. Dat had ze hem nog steeds niet vergeven!

'Wat kom je doen?'

'Gaaf het?'

Zeiden ze allebei tegelijk. Haar toon was fel en vijandig, de zijne klonk bezorgd. Die bezorgdheid was echter weer snel verdwenen, want hij vervolgde vrij zakelijk: 'Aan de felheid van je reactie te horen, denk ik dat het wel gaat!'

Hij liet zijn ogen over haar verschijning glijden. Er gleed een flauwe glimlach over zijn gezicht toen zijn blik op haar haren bleef rusten. Dat zorgde ervoor dat ze haar stekels opzette.

'Wat?' vroeg ze vijandig.

'Er zit sop in je haar en op je voorhoofd en ik denk niet dat het slim is om op deze manier de deur open te doen. Het ziet er nogal provocerend uit. En dat rode haar van jou zorgt er nog steeds voor dat de vonken ervan afschieten.' Zijn blik rustte nu op haar T-shirt.

Terwijl ze naar haar T-shirt keek, streek ze met een hand over haar haren om het sop weg te vegen. Haar T-shirt zat voor een gedeelte aan haar lichaam gekleefd, dus trok ze het los. Het was echter doorweekt en kon daardoor haar goedkope katoenen beha niet verdoezelen. Ze voelde zich rood worden en vouwde haar armen voor haar borst om zich een beetje te bedekken.

‘Ik had geen bezoek verwacht. Ik ben aan het schoonmaken en er moet nog een hoop gedaan worden! Wat kom je doen? Ben je je soms nu aan het verkneukelen over het feit dat ik hier moet wonen?’ bitste ze vijandig in de hoop dat hij weg zou gaan.

Hij keek haar weer indringend aan. Het leek erop alsof hij daarop wilde reageren, maar hield zich in.

‘Ik heb begrepen dat de vorige eigenaar de opzichterswoning niet zo goed onderhield. Ik kwam dus eigenlijk poolshoogte nemen om te kijken of er nog wat gerepareerd moet worden. Als dat zo is, kan ik opdracht geven om het te laten maken,’ zei hij uiteindelijk na even gezwegen te hebben. Terwijl hij dit zei, wees hij naar de auto’s die voor het kasteel stonden en duidelijk van klusbedrijven waren.

Caroline vond de verwijzing naar de nalatigheid van haar vader niet leuk om te horen. Dat zorgde ervoor dat ze een nog grotere hekel aan de man kreeg.

‘Hoe durf je zo over mijn vader te praten! Hij was ziek. Depressief, omdat zijn bedrijf failliet is gegaan en zijn zoon in de gevangenis zit. Hij had hulp nodig om niet nog verder in de put te raken. Jouw baas, die *“omhooggevallen miljonaire”*, had kunnen helpen. Hij heeft wel vaker bedrijven uit de financiële crisis geholpen. Hij heeft mijn vader toen niet geholpen en nu hebben we die hulp ook niet nodig. Ik red me wel,’ bitste ze.

De man tegenover haar keek haar onderzoekend aan, terwijl hij tegen de deurpost leunde.

‘Weet je dat zeker? Daar leek het anders net niet op.’

‘Ik gleed uit over het sop. Stom ongelukje! Kan gebeuren!’ bromde ze. ‘Ik heb geen hulp nodig!’

De man negeerde haar kattige opmerkingen en keek langs haar heen de kamer in en zag het vele water op de keukenvloer.

‘Het lijkt me dat de afvoer verstopt zit,’ was zijn conclusie en pakte gelijk zijn telefoon om een van de klusjesmannen te bellen.

Zonder zich iets van haar aan te trekken, stapte hij langs haar naar binnen en keek rond, terwijl hij ondertussen iemand aan de telefoon opdracht begon te geven. Het dak moest nagekeken worden, alle leidingen van het water en elektriciteit nagelopen worden en de afvoer in de keuken moest ontstopt worden en als ze nog meer mankementen vonden, moest dat ook hersteld worden.

Caroline keek hem nijdig aan. Ze kon niet goed verkroppen dat hij de regie gewoon overnam.

Het stak omdat ze eigenlijk heel goed wist dat het nodig was om alles na te lopen. Dat had haar vader jaren geleden al moeten doen.

Een klein stemmetje vertelde haar dat het eigenlijk wel fijn was dat hij dat deed. Dat scheelde een hoop werk, maar ze kon het niet over haar hart verkrijgen om haar vijand te bedanken.

Toen "*het sloofje*" een rondje door het huis had gelopen en alles opgesomd had wat gemaakt of nagekeken moest worden, kwam hij weer in de huiskamer terug.

Daar stond Caroline nog steeds zwijgend naar hem te kijken.

'Er komt zo een mannetje om alles na te kijken en eventueel te repareren. Ik hoop dat je hem aardiger behandelt dan je mij behandelt,' vertelde hij haar.

Caroline bleef zwijgen.

'Bedank me vooral niet. Dat zou te min zijn voor een Hertogin, is het niet?'

'Zoals ik je al had verteld, had ik me echt wel gered! En ik ben trouwens geen Hertogin! Dat is mijn moeder. Ik ben Lady Caroline als je me op de juiste wijze aan wilt spreken!'

Ze keek hem hooghartig aan. De man tegenover haar trok zijn wenkbrauwen op.

'Je staat nogal op je titel!'

'Dat is het enige wat ik nog over heb! En nu zou ik graag willen dat je mijn huis uitgaat. Ik heb je niet uitgenodigd binnen te komen!'

Ze begon hem naar de deur te duwen.

'Ik wilde je er nog even op wijzen dat dit jouw huis niet is. Je mag er alleen wonen. En ik laat die klusjesman komen om alles te repareren, want ik wil niet dat die "*omhooggevallen miljonair*", zoals jij hem zo leuk noemt, zich schuldig gaat voelen, omdat jij in de kou zit en er dingen niet goed onderhouden zijn,' zei hij op een eigenaardige toon.

'Ja, dat zou vreselijk zijn!' zei ze bitserig en sloeg de deur voor zijn neus dicht. Ze leunde even tegen de deur aan en sloot haar ogen. Wat een onmogelijke man! Ze probeerde haar ademhaling tot bedaren te krijgen.

Josh keek beduusd naar de deur die voor zijn neus dichtgeslagen was. Ze had duidelijk nog steeds een hekel aan hem. Goed! Hij had ook een hekel aan haar en haar familie. Hij had geen goed woord over voor wat zij allemaal gedaan hadden. En was dan ook van plan

hen dat goed te laten voelen, maar toen hij bij het huisje aangeklopt had, eigenlijk alleen om te zien dat de eens zo rijke en adellijke familie nu in een armoedig klein huisje woonde, bleek dat alleen de dochter haar intrek erin genomen had. Ze had gelijk de handen uit de mouwen gestoken, zo te zien. Iets wat niet stookte met wat hij gedacht had dat ze zou doen. Hij had willen zien dat ze met de handen in het haar had gezeten, wat dus niet het geval was geweest. Het was dus eigenlijk wel bewonderenswaardig dat ze dat niet gedaan had, maar dat gevoel onderdrukte hij maar even. Hij had het echter niet kunnen laten om een klusjesman naar het huisje te sturen. De opzichterswoning mocht er dan wel armoedig uitzien, het hoefde nog niet vol gebreken te zijn. Hij zou alles netjes laten repareren. Het grote verschil met het bewonen van een kasteel of een eenvoudige opzichterswoning, terwijl ze uitzicht op het kasteel had, was al een straf op zich. Hij draaide zich om en liep bijna tegen een van de nieuwe werknemers van het kasteel aan. Josh groette de man en liep toen terug naar het kasteel.

Er werd weer geklopt. Caroline sloot haar ogen weer en kreunde. 'Niet weer,' mompelde ze, terwijl ze tegen de deur aan bleef staan leunen. Ze hoopte dat "*het slooffe*" weg zou gaan als ze niet reageerde.

'Caroline!' klonk het aan de andere kant van de deur. 'Ben je daar?'

Ze liet haar adem ontsnappen toen ze de bekende stem hoorde. Alan! Ze trok de deur open.

'Oh gelukkig dat je er bent!' Ze viel hem zowaar om zijn nek. Alan keek verbaasd op.

'Nou, als ik geweten had dat ik zo ontvangen zou worden, zou ik harder gelopen hebben,' grijnsde hij en plaatste een kus op het voorhoofd van zijn vriendin.

Toen hij zich losmaakte, keek hij om zich heen.

'Wat een zooi! Wat is er gebeurd?'

'De afvoer van de gootsteen loopt niet door, dus liep de gootsteen over.'

Alan wees naar het kasteel. 'Zag ik trouwens net niet...'

'Ja, hij kwam poolshoogte nemen,' viel ze hem in de rede, nog steeds onder de indruk dat "*het slooffe van de baas*" in haar huis geweest was.

‘Waarschijnlijk om zich te verkneukelen hoe ik nu woon. Hij stuurt zo een klusjesman deze kant op om de schade te herstellen! Het ergste vond ik dat hij me vertelde dat hij wist hoe nalatig de vorige eigenaar was geweest. Hoe durft hij zo over mijn vader te praten!’ brieste ze.

‘Waarschijnlijk omdat je vader ook nalatig was. Hij sloot zich maandenlang op in zijn studeerkamer en trok zich niets meer aan van wat er op het landgoed gebeurde,’ hielp Alan haar herinneren.

Dat leverde hem een nijdige blik op.

‘Oh, ga je het nu ook al voor hem opnemen? De werknemers van mijn vader zijn ook al vol lof over hun nieuwe baas. Je weet toch wel wie hij is, hè?’ zei ze opstandig naar buiten wijzend, doelende op de man die net het huis had verlaten. ‘Hij liet me doodleuk uit mijn vaders bedrijf zetten!’

‘Ik weet heel goed wie hij is. Hij heeft me een baan aangeboden in het kasteel in de bediening en die heb ik aangenomen. Dat is beter dan niets doen! En tussen haakjes, het wás je vaders bedrijf niet meer. Dus hij had het goed recht om dat te doen toen jij vertikte uit jezelf te vertrekken.’

Caroline staarde Alan even met open mond aan. Ze kon niet geloven dat haar beste vriend heulde met de vijand.

Alan keek haar aan en trok zijn wenkbrauwen op. Hij keek haar provocerend aan. Hij kon bijna raden wat ze dacht. Ze wist immers heel goed dat hij, net als zij nu, moest werken voor zijn geld. Hij had dat altijd ontmoeten, maar hij begreep dat het voor haar een hele nieuwe ervaring zou zijn, waar ze beslist aan zou moeten wennen.

Alan was best teleurgesteld geweest, toen hij had vernomen dat haar moeder hem ook ontslagen had. Hij had altijd aangenomen dat dit lot hem bespaard zou blijven, omdat hij zo’n goede vriend van de dochter van de Hertog was. Zelfs zijn moeder was niet ontkomen aan het feit dat ze naar een andere baan uit had moeten kijken. Gelukkig waren ze niet lang zonder werk geweest, want de nieuwe eigenaar had hen beiden weer in dienst genomen en het salaris was vorstelijk. Ze hadden dus niets te klagen over de veranderingen, maar dat was niet iets wat Caroline graag wilde horen. Zo gauw er maar iets positiefs over de nieuwe eigenaar ter sprake kwam, stak ze al haar stekels op. Alan zei er echter niets over, want hij begreep donders goed dat het voor Caroline zwaar was om te horen dat haar vader rijkelijk gefaald had en zij daardoor haar rijkeluisleventje op moest geven.

Toen Caroline de uitdagende blik van haar vriend zag, sloot ze haar mond. Ze wist donders goed dat hij gelijk had, ook al vond ze het niet leuk om dat te horen. Daarbij was de huidige eigenaar van het kasteel bijzonder inschikkelijk geweest om haar familie onder te brengen in de opzichterswoning zonder huur te vragen en had hij haar een baan aangeboden en ook nog een gedeelte van hun schulden betaald met de resterende opbrengst van het kasteel. Ook daar had ze liever niets van willen weten, maar dat dak boven hun hoofd en die baan waren nu eenmaal zaken die ze broodnodig hadden. Ze kon het helaas niet van zich afzetten dat hij hen alleen dichtbij had willen hebben om zich te verkneukelen aan het feit dat ze nu moesten werken voor hun geld en er zo armoedig bij zaten.

Ze had de baan nog niet geaccepteerd en hoopte dat ze nog ergens anders een baan zou vinden. Ze gunde die *“omhooggevallen miljonair”* het plezier niet dat ze voor hem zou gaan werken. Ze had ook al nachtmerries over wat er allemaal fout kon gaan. Ze had immers totaal geen ervaring in wat dan ook. En ze was ook bang dat hij haar extra zou straffen door haar de lastigste karweitjes te laten doen. Het voelde alsof hij haar familie minachtte. Ze keek er dus niet naar uit om voor hem te gaan werken. Ze beseftte echter ook dat het geen zin had om de nieuwe eigenaar op de hak te nemen want als dat hem ooit ter ore zou komen, kon ze fluiten naar dat baantje en misschien ook wel het dak boven haar hoofd verliezen. Alan zou haar nooit gelijk geven als ze haar zorgen aan hem zou vertellen. Dus hield ze haar mond.

‘Hij heeft mij ook een baan aangeboden, maar ik weet nog niet of ik die aan ga nemen. Ik heb hier nog genoeg te doen. Trouwens, ik kan het voorlopig nog wel een tijdje uitzingen met de opbrengst van de verkoop van alle sieraden, bontjassen, merktassen en schoenen,’ zei ze en liep weer naar de keuken. ‘Zullen we maar aan de slag gaan? Jij mag dat hout gaan hakken, dan ga ik vast dweilen en maak ik daarna het eten klaar.’

Alan’s ogen gleden even over haar heen. ‘Ga je eerst maar even omkleden. Anders ga ik nog denken dat je me aan het verleiden bent,’ zei hij op een plagerige toon, terwijl hij haar doordringend aankeek.

Caroline kreeg een rode kleur. ‘Je weet heel goed dat ik dat niet doe, maar ik kan me inderdaad beter even omkleden. Ik krijg het koud van die natte kleding. Ik ben zo terug.’